

Εἶναι γραμμένο αὐτὸ τὸ παραμύθι σὲ κάθε ρωμαϊκή καρδιά, οὐ
αἷμα καὶ μὲ φωτιά! Μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς τὸ βάλῃ
ἀκόμα σὲ λόγια, καὶ νὰ δείξῃ τί πόνους ἔχουμε κρυμμένους στὰ
σωθικά μας.

Καὶ τώρ' ἀς προφητέψω καὶ γὼ δ ταπεινὸς Γεροδῆμος σου σὰν
τὸ Παναγῆ Καλογιαννη πῶς θάρβη κ' ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ κατα-
στρώσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ παραμύθι, ἀπαράλλαχτα καθὼς ἦρθε δ
Κωνσταντῖνος. Θάρβη αὐτὸ τὸ ούρανο τὸ πουλὶ καὶ θὰ μᾶς κελαῖ-
δήσῃ, σὰν ἔχη τριγύρω ἀγέρι, ἥλιο, καὶ πρασινάδα.

Μὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ καλὰ θάρθουνε μοναχά τους; Θὰ τὰ φέρη
τὸ Βασιλόπουλό μας; Κανένας ἀπόγονός του; Τὸ ἔθνος; Οἱ Φράγκοι;
Τίποτις ἀπ' αὐτά. Θὰ τὰ φέρη ἡ Ἀρετὴ, ἡ παλικαριά, ἡ
ἀθάνατη ἡ Θεὰ ποῦ ἦρθε πάμπολλες φορές καὶ μᾶς γλύτωσε τὴν
πολυπαθιασμένη τὴν Ῥωμιωσύνη.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Μὲ γυμνὸ πόδι στὰ πλούσια λουλούδια,
Μὲ ξέπλεκα στὲς αὔρες τὰ μαλλιά της,
Πετᾶ ἡ τρελλὴ χαρὰ μὲ τραγούδια,
Παιδούλα δροσερὴ σὰ νυχτούπατης.

Σὰν πεταλούδα, βελουδένια χνούδια
Τινάζει ἀπ τὰ πολύχρωμα φτερά της,
Καὶ στὰ τετράξανθά της τὰ πλεξούδια
Κάτι ἀντιφέγγει σὰ ζεσημεριάτης.

Καὶ τὴν χαρὰ της δὲν κρατεῖ στὰ στήθια
Μὰ ἐκεῖ ποῦ τρελλὰ κράζει: τί μοῦ λείπει;
Νά σου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφολίθια

Ἡ γροὰ Ἡχώ, καὶ τῆς φωνάζει: ἡ λύπη.
Εἴμαι γροὰ καὶ ξέρω μόνον ἀν πάθης
Μπορεῖς καὶ τί εἶναι ἡ χαρὰ νὰ μάθῃς.